

26 VI 1994 – 13 NIEDZIELA ZWYKŁA

Doświadczenie śmierci

1. *Dla nieśmiertelności bowiem Bóg stworzył człowieka, uczynił go obrazem swej własnej wieczności (Mdr 2,23). Znamię śmierci jak cień wije się za każdym człowiekiem. Wszystkie jego odniesienia jak w zwierciadle kształtują się, nabywając cech śmierci – przemijalności, niewystarczalności, niemożliwości. Bieg ku śmierci, czasem nawet z przysłowiową zadyszka, jest dobrym obrazem ukazującym dzisiejszego,*

często zagubionego człowieka. Całe jego życie, poczynając od urodzenia, przez kolejne etapy różnorodnych doświadczeń, aż do bramy przejścia na tamten, inny świat – oddycha mniej lub bardziej uświadomionym dążeniem ku śmierci. Ból i cierpienie, zwątpienie i rozpacz, ograniczenie i niemożliwość, czasowość i chwilowość charakteryzują życie wszystkich ludzi. Być może i czas zmierza do śmierci, skoro jego następstwem jest wieczność? Również napięcia, jakie istnieją między postawami: jestem – posiadam, pragnę – nie mogę, muszę – nie chcę, zabarwione są tajemnicą słabości, która w łańcuchu zdarzeń musi otrzeć się o śmierć.

2. Sens śmierci

Byłoby to ubogie i nieprawdziwe ujęcie, gdybyśmy charakteryzując osobę ludzką zamknęli ją w kręgu myśli i znaczeń zogniskowanych tylko wokół śmierci. I to śmierci rozumianej jednostronnie. Śmierć to nie tylko choroba – to także uwolnienie od choroby; to nie tylko ograniczoność – to również przekraczanie granic; to nie tylko rozpacz – to rzeczywiste usensownienie, aż do istoty bytu. Śmierć to nie tylko koniec – to jednocześnie, a może i przede wszystkim, początek nowej drogi, nowego życia.

Śmierć jako znamię, objaw i skutek grzechu pierwotnego znajduje swoje dopełnienie w każdym grzechu popełnionym przez człowieka. Grzech wciąga go w dziedzictwo śmierci, która jest rzeczywistym atrybutem Szatana.

Równocześnie każda decyzja woli, decyzja podjęta przez człowieka, mająca na celu odsunięcie się od zła, grzechu jest oddawaniem siebie samego w dziedzictwo życia. Przekraczanie siebie, przyznawanie się przez myśli, słowa i uczynki do Boga, jest najgłębszym i najskuteczniejszym środkiem zmierzającym do usensownienia śmierci. I tak usensowniona śmierć jawi się chrześcijaninowi nie jako przegrana, jako całkowity koniec, ale jako jeszcze jeden etap, chwilowy przystanek, jako tylko i wyłącznie brama przejścia.

3. Zwycięzca śmierci

Pocieszanie zasmuconych, uzdrawianie chorych, poszukiwanie zabłąkanych, wskrzeszanie umarłych jest nie tylko zapowiedzią przyszłego pokonania śmierci, jest ono już rzeczywistym zwycięstwem nad śmiercią. Chrystus-Zwycięzca wskazuje na inny sposób myślenia i działania, pozbawiony już kategorii bezsensu, obojętności, śmierci. Sposób, który opisują głęboka wiara, miłość bliźniego i zapatrzenie się na Boga, czyli nadzieja. *Jezus Chrystus śmierć zwyciężył, a na życie rzucił światło przez Ewangelię* (por. 2 Tm 1,10b). Ta Ewangelia życia Jezusa Chrystusa wzywa każdego człowieka, każdego chrześcijanina do podjęcia tych wszystkich zamiarów i zabiegów, które pozwolą zapanować Życiu w nas samych, w naszych rodzinach, społecznościach sąsiedzkich, narodowych i wspólnocie ogólnoludzkiej. Wskrzeszenie córki Jaira, poprzedzone uzdrowieniem kobiety z długotrwałej dolegliwości, jest urzeczywistnieniem zapowiedzi Zbawiciela, dotyczącej nowego Nieba i nowej Ziemi, gdzie królestwo grzechu, śmierci i Szatana nie będzie miało wstępu. W miejsce słabości i zależności Jezus Chrystus przyniósł moc i wolność, które powodują nazwanie człowieka dzieckiem Bożym, synem Bożym, dziedzicem Królestwa Bożego, Królestwa Wieczności.

4. Tajemnica śmierci

Zakosztowanie prawdziwego życia, posuniętego aż do Wieczności, która nie ma granic, gdyż jest to uczestnictwo w nieśmiertelności samego Boga, wymaga jednak od każdego z nas pewnych ściśle określonych postaw. Dzisiejsza Ewangelia w sposób szczególny domaga się od nas wiary – głębokiej i stabilnej. Wiary w Syna Bożego. Wiary nie tylko w to, że On może nas uzdrowić i pocieszyć, czy nawet wskrzesić, ale wiary, która pozwoli nam się prawdziwie nawrócić; która odkryje przed nami i dla nas naszą godność dziecka Bożego, odkupionego Krwią Chrystusa, w której nie ma i nie może być miejsca dla zapędów śmierci wciskających się w każdą słabość, czy niedyspozycję człowieka. Tylko taka wiara w moc Boga – z jednej strony – i wiara w wielką godność człowieka – dar Boga Stwórcy i Boga Odkupiciela – z drugiej, jest w stanie zagwarantować szczęśliwe przekroczenie progu śmierci i odkrycie, całą swoją osobowością, Tajemnicy Życia, w obliczu której tajemnica śmierci staje się czymś zwykłym, normalnym, możliwym do przyjęcia. Indywidualne spotkanie z Jezusem Chrystusem, Dawcą Życia, rozwiązuje tę tajemnicę i stawia wierzącego w pozycji zafascynowanego oczekiwania i stale pogłębiającej się nadziei, wyko-rzeniając prawie że całkowicie grozę i strach przed śmiercią. Przewartościowuje ono także ucieczkę w obojętność względem śmierci, która jest tylko nowym imieniem grzechu.

Głęboka wiara, ściśle związana z wielką ufnością, poprowadzi każdego z nas w towarzystwie złączonych serc i pragnień z Jezusem Chrystusem (w odróżnieniu tylko od zewnętrznego ścisku tłumu), zarówno do świata nadprzyrodzonych cudów mających miejsce w życiu wewnętrznym chrześcijanina, jak i – przez bramę śmierci – do Tajemnicy Żywego Boga, który żyje i króluje w jedności Syna i Ducha Świętego. Amen.

ks. Bogusław Drożdż